

Наталія Бідненко

Якби не Ти...

Кропивницький
Центрально-Українське видавництво
2016

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

Б 12

Б 12 Бідненко, Наталія Якби не Ти... [Текст]/Наталія
Бідненко. — Кропивницький: Степ. — 2016. — 98 с.
ISBN 978-966-130-105-3

Глибокі і щирі людські почуття, любов до рідного краю, його історії, мови та пісні — такі провідні мотиви нової вже шостої книжки талановитої авторки.

Авторка висловлює глибоку вдячність своїм синам Андрію і Роману та своєму співавтору у пісенній частині Олександру Калашнику за повне матеріальне забезпечення видання цієї збірки.

ISBN 978-966-130-105-3

© Наталія Бідненко, 2016
© Центрально-Українське видавництво, 2016
© Степ, 2016

Спрага зболеної душі

Творчість Наталії Бідненко — один з нечисленних прикладів того, як людина звертається до віршування у доволі зрілому віці. Її поетичний стаж складає трохи більше 10 років. Хоча сама Наталія Іванівна перебуває вже на «дачному» відпочинку. І це можна вважати феноменом. Попри сказане, чуття, які вона вкладала і продовжує висловлювати у своїх рядках, залишаються сильними, яскравими, чистими.

Пам'ятаючи, що кохання ми підвладні у будь-якому віці, зазначу: саме це велике і глибоке почуття веде нас шляхами художнього самовираження. Саме воно надихає на життя і на творчість, даючи дивовижний заряд енергії та підказуючи засіб її перевтілення. Один з цих засобів — версифікація. Тобто робота над поетичним словом, робота з художніми образами.

Наталія Бідненко в цьому сенсі працювати вміє. Її поезія мелодійна, виразна, експресивно-емоційна. Образи — прозорі, почерпнуті з українського мелосу. Мова афористична, доволі символічна, але не зарозуміла. Чого варті, наприклад, такі рядки:

*Серця гострим різцем я твій образ карбую
В скелі пам'яті — щоб на віки!*

Або:

Я на вівтар своєї долі несу умиті почуття.

Або:

*Дощем напоєна по вінця зелень лісу
Сп'янила душу ліпше од вина.*

І ще:

Шлях згорнувся в сувій і ховає від мене сліди.

Багато поезій Наталії Бідненко відтворюють картини рідного краю. Це теж вияв любові. Любові, яка від милування і

захвату рідним краєм переростає у більш сильне і глибоке почуття — почуття патріотизму. Воно складається зі знання та розуміння історичного шляху України, з уроків її мудрості й краси, з кровного єднання з її культурними традиціями, зі співпереживання її драматичної долі. Про це вірші Н. Бідненко «Маленька хатинка...», «Ой, то не маки у полях...», «Чорнобильська зона», «Молитва за Україну» та інші.

Ще один з провідних мотивів цієї збірки і взагалі творчості нашої поетеси — пошук себе, пошук тієї струни, що гармонізує душевний неспокій, щоб подолати «споминів кордон», втамувати спрагу зболеної душі та перетворити «споконвічний мінор» на «переливи осіннього скерцо». Ширше — це віковична тема призначення поета і поезії. Показовим тут є вірш «Від небокраю до крайнеба».

Побажаємо ж Наталії Бідненко поєднати, як заповів Поль Верлен, «сурму і флейту, мрію й сон». А головне — не втрачати надію і «в жовтій осені і в сутінках зими»!

Любомир Романов

Знак на любов

* * *

Злі сльози скраю.
Куди звернути, куди іти?
Нема розради. І я не знаю,
Було б ще завтра, якби не Ти.

Гіркі новини.
Немає сенсу, нема мети.
Такі погожі лютневі днини
Ставали б ніччю, якби не Ти.

Так впала карта —
Зійшлися раптом чужі світи.
Не стало б сміху, не стало б жартів
І віршів також... Якби не Ти.

* * *

Не піднімай на мене очі —
Не закидай на мене сіть.
Скажу тобі слова пророчі,
Руки торкнись несамохіть —
Не піднімай на мене очі.

Не зваблюй ніжними вустами —
Ще пам'ятаю їх тепло...
Було кохання разом з нами,
Було кохання... та сплило —
Не зваблюй ніжними вустами.

Такі жаркі серпневі ночі,
Природа спрагло жде дощу...
Не піднімай на мене очі,
Я в них загляну — і прощу...
Такі жаркі серпневі ночі.

* * *

Марную дні, чекаючи хвилини,
Коли з тобою будем віч-на-віч,
Та навесні, як відцвіла калина,
Чужим коханням обпалило ніч.

Вона пройшла, та наша ніч остання,
Вселила в душу вітер-суховій...
І прозріва моє сліпе кохання,
Сльозою тихо котиться з-під вій.

Крадеться осінь теплим сонним містом,
Малює в небі візерунки снів,
І спить калина в пишному намисті,
І спить любов в полоні марних слів...

Літній вечір

Десь сонце стає на коліна —
Главенствує вечір уже,
Бо він, як ведеться, незмінно
Любов для ночей береже.

З небес кавуном недоспілим
Наш вічний супутник сія...
Я серцем, від болю зотлілим,
Одне лиш згадаю ім'я.

Сьогоднішній вечір ріано
Акордом ліричним звучить,
Шепочеться річка з туманом,
А берег зове відпочить.

Ось чути вже кроки поспішні
І супровід — нотками слів...
Вони, переливчасто ніжні,
Вплітаються в музику снів.

* * *

Не приходь до мене уві сні,
Не маюй блакиттю наші ранки,
Залишайся в давній тій весні —
Не тривож минулого серпанки.
Не приходь до мене уві сні.

Павутиння не плети мені —
Є ще сили розірвати пута,
І колись щасливі наші дні,
Як любов, не можна повернути.
Павутиння не плети мені.

Не буди забуті почуття,
Не приковуй поглядом до себе,
Бо вже в осінь котиться життя
І дощами гірко плаче небо.
Не буди забуті почуття.

Ніч осіння хай розсудить нас
І вуста остудить холодами —
Відлетів у вирій вже наш час
І лягла розлука поміж нами.
Ніч осіння хай розсудить нас...

* * *

Знак вірності поставила нам доля,
Не вивчивши обставин всіх як слід,
Що не сягне моя сумна неволя
У твій захмарний сонячний політ.

Знак єдності нам доля дарувала,
Думок одних, і слів, і сподівань.
Та знак — лиш знак: цього було замало,
Бо є межа терпіння і чекань.

Знак на любов малює доля знову
У впертій спразі нас до купи злить...
Та вбито знак твоїм прощальним словом,
А мертве серце зовсім не болить.

* * *

Німе мовчання. За дощем дощі.
Неначе осінь, хоч весна вже стука.
Нема притулку зболеній душі
І, мабуть, від дощу холодні руки.

Упало небо сизим полотном.
Не видно хмарам ні кінця, ні краю.
А десь там за заплаканим вікном
Моя любов надію вже втрачає.

Дерева чорні у сльозах дощу.
Земля стомила, потайки зітхає...
Ці непогоди я весні прощу —
Я лиш твоє мовчання не прощаю.

А ти казав...

Шибки мережить інеєм зима
І під льодами тихо мріють ріки.
А ти казав — не буду я сама,
А ти казав, що разом і навіки.

Коли в туман ховаються яри,
Тоді печаль сочиться через стіни...
А ти казав: такі закони гри,
А ти казав, що ми усе це зміним.

Ще буде радість, літо і гроза,
Дзвеніти будуть колоски налиті.
Ми будем слухать разом, ти казав,
Пісні врожаю у хмільному житі.

...

Джмелем гудів залюднений вокзал.
Що ти поїдеш — не чекала навіть.
А щедрий серпень вузлики в'язав —
Та все на пам'ять, все на пам'ять.

А ти казав...

* * *

Я душу затулю долонями —
Хай б'ються камені об руки,
А зло заходиться в агонії...
Мені болить. Але ні звуку

Ти не почуєш. Лиш знедолене
Курличе небо журавлями...
Душа, як і раніш, оголена,
Летить від тебе над полями.

* * *

Любові книга у житті одна.
Слова кохання не повторюй всує.
Любов — щаслива і любов — сумна,
Вона і раниць, і вона ж лікує.

Любові книга — це не екзерсис,
Це неповторність кожної хвилини,
Коли душа злітає стрімко ввись,
Коли із серця ніжне слово лине.

Любові книга — кожному своя...
Стоять томи, написані віками...
Отак і розійдемося — ти і я,
Бо не знайдем написаної нами.

* * *

Моя залатана душа
Іще кровить. Проте лиш трішки.
Мої хвилини ще спішать
У світі цім, святім і грішнім.

Коли ж душа, упавши ниць,
Займеться полум'ям колишнім —
Серед громів і блискавиць
Прошепочу: «Спаси, Всевишній!»

...Схолола ніч не поспіша
Піти, й рососою плачуть віти...
Останнім подихом душа
Тебе ще встигне обігріти.

* * *

Нерозуміння й пошук істини —
Немов війна, німа й безкровна,
У Книзі Доль, з небес надісланий,
Моя сторінка майже повна.

Рядок чи два ще не дописані
Сльозами, кров'ю чи чорнилом,
Думки бентежні заколисані
Й любові вичахло горнило.

...Зустріну день думками чистими
І переможцем вийду з бою.
У Книзі Доль єдина істина —
Рядок, написаний з тобою.

Ангели любові

Повільно згасли зорі світанкові,
Раділо сонце, як мале дитя...
Нас піднімали Ангели любові
Над збуреними хвилями буття.

А вітер дув і вже ослабли крила.
Та й весь політ — все стануло за мить...
І ти сказав: «Чи ти пробачиш, мила,
Що я не зможу так тебе любити,

Як любиш ти — безмежно, полум'яно,
Коли серця єднаються навік?»
Вже й сонце заслоняється туманом,
Із сумом позирає з-під повік.

Шептав своє щось голубок голубці,
Припав до дуба вітер, наче брат,
І бились жолуді об дах, мов самогубці —
Безвинні свідки наших радощів і втрат.

* * *

День вмирає тихо. Знов без тебе,
Десь останній промінь ще не згас.
Зубожілий, як без сонця небо,
Час спливає. Мій порожній час.

У душі моїй мінорить осінь,
А весна у вікна б'є крильми...
Відцвіли мені зелені очі
В жовтій осені і в сутінках зими.

Вода і музика

Дзвенить струна, дзвенить з надривом,
Бентежить зболені думки,
А десь за місячним припливом
Йде хвиля водами ріки.

Вода змиває суму піну
І гострі скалки давніх мрій,
Вона руйнує болю стіни,
Вронивши зародки надій.

Сплива вода, сплива поволі,
Дзвенить струна, мов каяття...
Я на вівтар своєї долі
Несу умиті почуття.

* * *

Наших зустрічей листя потовчено в порох,
Він летить сиротою в осінніх вітрах.
Ти сьогодні скажи: ти мій друг чи мій ворог,
Чи любові останньої втрачений знак?

Перехрещення доль — як насмішка планиди,
Розминулись шляхи серед різних епох —
Може, в скіфських степах чи в містах Атлантиди
Ми, за руки узявшись, блукали удвох...

Я іду по дорозі, збиваючи ноги,
Я не вірю у сірість ні неба, ні снів,
І ковтком животворного кисню п'яного
Гіркоту запиваю розлучливих слів.

* * *

Я з розгону лечу, ніби в темряву — в тишу,
Марне марево слів — каяття без гріха...
Вітерець ледве чутно дерева колише,
Заколисує біль і стиха.

Загострилося серце — відірвано частку,
Де душа прикипіла твоя,
Тільки очі-озерця все вабили в пастку,
Та хтось інший хай буде — не я!

...Білосніжним вінцем сяють сосни і туї,
Вже дощів відшуміли струмки...
Серця гострим різцем я твій образ карбую
В скелі пам'яті — щоб на віки!

* * *

Заграй сумної, баяністе,
Щоб забринів сердечний щем...
Було учора небо чистим,
Сьогодні — хмари із дощем.

А ще веселої заграй нам,
Щоб зразу ноги у танок,
Розквітли сонячні заграви
І пил розсіявся тривою.

Лиш про кохання не заграєш —
Його забрали журавлі
І за далеким небокраєм
Несуть на стомленім крилі.

* * *

Ти — річ в собі. Закритий на замок.
Біда чи радість — що на серці діється?
Поглянь — весна: то сонячний танок,
То життєдайний дощ на землю сіється.

Ти панцир свій виковував давно
Чи віру переплутав із зневірою?
Світанки літні лашаються в вікно
І журавлі ще не спішать до вирію.

Та в день якийсь, як літо промайне
І в золото одягнеться околиця, —
На мить відкрийся і впусти мене:
Нехай душа з душею наговоряться!

* * *

Що залишає нам утрачена любов? —
Солодких споминів отруйливі дурмани
Та хвору душу, що свої рахує рани,
І від розлуки захололу кров.

Що залишає нам нездійснення бажань? —
Лише розбите вщент минуле літо,
Коли нектаром яблука налиті
Не скрасили моїх гірких чекань.

Що залишила нам та зустріч рокова? —
Зигзаги вулиць, що не нас чатують,
Твої уста, що не мене цілують.
Пусте життя. Слова, слова, слова...

* * *

Березнева гілка проситься у хату,
Березнева гілка стука у вікно:
— Відчиніть, — благає, — хочу лиш сказати,
Що й гілкам, як людям, хочеться в тепло.

Бо північний вітер з вечора до рання
Студить ніжні віти, молоді бруньки...»
Як же врятувати від вітрів кохання —
Може, заслонити дотиком руки?

Я тепла шукала у твоїх долонях,
Паростки любові в'янули сумні.
...Березнева гілка там, за підвіконням,
Тихо шепотіла: «Холодно мені!»

* * *

Сніжить. Сніжить... Ну, що це ти, природо? —
Давно весна повинна чаклувать,
Бо вже земля у світ пустила сходи
І жде з небес весняну благодать.

Сніжить. Сніжить... І хмари виснуть мокрі —
Неначе гніт на душі і серця,
І на думки, колись веселі й добрі,
Коли чекала щастя без кінця.

Захолодило всі мої пориви,
Налиті сумом пишуться слова.
Сніжить. Сніжить... О, травню мій красивий,
Прийди скоріш, поки я ще жива!

* * *

Відвикати — це дуже непросто:
Розривати із слів ланцюги,
Віднайти десь незвіданий острів
Й попливти, якщо стачить снаги.

Відвикати — не просто задача,
Це не формул і виразів ряд...
Навіть небо зірками заплаче,
Як не знайдеш дороги назад.

Відвикати й плекати надії.
Відвикати й дивитись услід...
Розтрошити ущент усі мрії
І на себе замкнуть білий світ!

Сумна геометрія

Образи — в коло, в еліпси — надії,
Крива стосунків пада стрімко вниз,
Та попри все весняний вітер віє
Й цвіте земля, цвіте на фоні криз.

А наша криза, мов на зло природі,
Не знижує своїх котирувань,
І у душі бентежний хміль не бродить,
Не тягне вже до здійснення бажань.

...Розпалось коло, еліпси — у спамі,
Крива встромилає ріжками у лід,
І лиш трикутник залишився з нами,
Непереможний, як і сам Евклід.

Замальовки про дощ

Літня гроза

Грім лютує, і блискавка – синіми іскрами,
І тополі тремтять, як в мороз,
Лиш маленька вишнівка, червоним забризкана,
Не боїться ні бурі, ні гроз.

Дощова ніч

Пустелі-вулиці. На мокрім тротуарі
Лиш де-не-де відбиток світла за вікном.
Дощить, дощить... І раптом через дірку в хмарі
Сипне з небес в долоні зоряним пилком.

Після дощу

Руками вітру відхилило хмар завісу
І сяє неба вмига глибина,
Дощем напоєна по вінця зелень лісу
Сп'янила душу ліпше від вина.

Дві дороги

Мчать авто, обганяючи тугу...
Дві дороги: на захід і схід
Мовчки терплять машинну наругу,
Незагоєних ям чорний слід.

За кермом — ще не стомлені руки
І від снігу асфальт трохи зблід...
Нескінченних розлук запорука —
Дві дороги: на захід і схід.

Із кривавих зимових світанків,
Із серпневих розпечених днів
Приведуть до залишених ганків
Дві дороги: на захід і схід.

Та ніколи вони не зіллються
В паралельності прагнень і слів...
Під колеса асфальт-самогубця
Все кидається в мареві снів.

* * *

Мова українська лється, мов ручай,
В мові українській — радість і печаль...
Калиновим словом в барвінковій сині
Признаюсь в любові неньці-Україні.

* * *

Зависне місяць срібною сережкою,
Застигне хмара в мріях про тепло...
Життя проходить білою мережкою
На чорнім тлі, яке зродило зло.

* * *

Ти розуміти не хотів зболіле серце,
Розбився келих почуттів — застрягли скельця,
Лиш вічна музика звучить... Осіннє скерцо.

* * *

Десь у безмірі неба щезають зірки,
Холодні від літ чи скупості...
Я закреслюю зрілості досвід гіркий
Солодким безумством юності.

* * *

Не кличуть вже сонячні далі,
А тягне упасти на дно...
Депресія — матір печалі —
Щоночі шкребеться в вікно.

* * *

Хай десь перевертаються світи,
А совість хай розвіється, як дим...
Згоріти вщент у полум'ї жаги
І не пошкодувати ні за чим.

* * *

Ген, втіка зима за обрій, бо весни боїться,
І зітхають відпочилі сонні ще поля...
Напої мене любов'ю, наливай по вінця,
І зрадіє разом з нами весняна земля.

* * *

Осінь украла натхнення,
В очі жбурнула печаллю...
Давні мої одкровення
Нащо відкинув безжально?

Долю спитаю: навіщо?
Небо спитаю: допоки?
Сон мій заплутаний, віщий,
Нащо даруєш неспокій?

Не приросте, не розквітне
Зламана гілка калини.
Тане в чеканні досвітнім
Наша любов швидкоплинна.

Скоро сніги мармурові
Вкриють осінні простори...
Холодно, зимно любові,
Що загубила опору.

* * *

Журився січень під снігами,
Весна журилась без тепла.
Була журба — і поміж нами
Розлуки стежка пролягла.

І тільки синє-синє небо
Безжурно дивиться на всіх...
А що йому? Йому не треба
Питати, де і чий був гріх.

Є сонце й місяць, вишні зорі...
І тим щасливе, тим живе.
Розрада є в чужому горі —
Те, що було, усе спливе.

...І січень, з квітнем побратавшись,
Віддав тому сніги і лід.
А ми не разом. Все як завжди.
На тім стоїть наш білий світ.

Ностальгійне

Давні роки. Зелень над Біянкою.
Із джерел струмить води кришталь.
І тумани Балкою світанкові,
І життя незвіданая даль.

Пил як попіл. Стежка до шовковиці.
Стиглих ягід — жменькою у рот...
Степовий провулок на околиці,
Наш будинок, дворик і город.

Гей, дитинство! Прокотилось сонечком,
От і зрілість стала на порі...
Та лишились в пам'яті околиця
І твої цілунки до зорі.

Там межа із жовтої акації,
Там бузку бентежний аромат...
Доле моя! Ти ж-бо маєш рацію:
Місто щастя — мій Кіровоград!

* * *

Захитається світ, замикаючи років спіралі,
Тільки пам'ять веде ромашково-заквітчаним полем,
Де щасливих ночей розчинились мереживні далі,
І осіння душа захлинеться нестямною-болем:
Ні сьогодні, ні завтра до мене не прийдеш ніколи.

Стихнуть кроки твої, і відлуння ударить по серцю.
Шлях згорнувся в сувій і ховає від мене сліди.
Споконвічний мінор в переливах осіннього скерцо.
В чорно-чорнім проваллі тільки місяць повисне блідий.
Все не так. Все не те. Я спиняюсь за крок від біди.

Забуваю уста, недосяжність солодких цілунків,
І ховає твій погляд настирлива суму імла...
Тільки сум, що весна, та весела зелена чаклунка,
Ніжно платтям майнула й за обрій від мене втекла.
Залишилась зима. Ні надії, ні сліз, ні тепла...

* * *

А змучений березень не вірить весні,
За голим ще вереском — галяви сумні.

Шепочуть над річкою сухі комиші...
О, весно заквітчана, чом щезла з душі?

Всміхнутися сонячно крізь хмари зумій —
Хай березень сповниться тепла і надій!

* * *

Спогад-сум минулих літ — чорно-синє,
Заснувало білий світ павутиння.
Від згорілих почуттів — пил та попіл,
І вгніздився у житті горе-спокій.

Я згортаю давні дні у сувої —
Заблукали у весні ми обоє.

Що чека насамкінець: крапка? кома?
Зводить спокій нанівець втома. Втома...

Веснянка

Струмки струмлять по вулиці
У світанковій млі,
Земля до неба тулиться,
Купається в теплі.

А над річками скреслими —
Пташки, мов дітвора...
Зимі тепер невесело —
Пройшла її пора.

Розбурхані природою,
Прокинулись гаї,
І стежать за погодою
Безсонні солов'ї.

Тремтливий, зачарований
Іде цвітіння час —
Природою дарований
Щорічний майстер-клас!

Спогад із дитинства

Світлий ранок у квітні завітчанім
Так тремтливо торкається щік,
Ось крізь сонце із хмарки зустрічної
Несподіваний випав дощик¹.

Та й розсипався сміхом над селами —
Знову сонце, і щебет, і гам...
Семицвіття веселки веселої
В добрий ранок вклонилось лугам.

¹ В місцевості, де пройшло моє дитинство, казали саме так — дощик.

* * *

Від небокраю до крайнеба
У безмір кинутись, у вир
Думок-страждань, бо є потреба
Знайти себе. Де ж поводити

Душі, що замкнена у клітці
Із засторог і заборон?
Упасти вниз. Долати східці,
Розбити споминів кордон.

Шукать себе. Йти чорним лісом,
Пітьмою, вибившись із сил.
Не бути ні ангелом, ні бісом...
Хотіти крил, жадати крил...

* * *

Теплий вечір лаштується в ніч,
Невгамовні пташки поснули.
Це звичайна, буденна річ —
Що майбутнє стає минулим.

Буде завтра. Поки майбуттям,
Доки сонце в небес полоні.
Між учора і завтра — краплина життя,
Тож тримаймо щільніш долоні.

...Зеленіють струнки явори
Чи оголені плачуть віти —
Йде життя. Від пори до пори
В безкінечнім і грішнім світі.

* * *

Ніч ріки береги заснувала серпанком-туманом,
Розлила над полями навколо весняний нектар,
Десь далеко встає мій самотній печальний світанок,
Для кохання чужого викочує сонце з-за хмар.

Заблукала весна в кучугурах вчорашнього снігу,
Заблукала душа: вона стогне, і плаче, й болить.
Загортається ніч в досвітанкову синю відлигу...
Посковзнулась душа та до тебе, як в прірву, летить.

Безнадійний політ і об скелі поранені крила...
Їй шепочуть вітри: не здолати тобі висоти!
Та кохання душі надає і терпіння, і сили —
Через чорне провалля летить і летить до мети.

Там, де сонце сія й незатьмарене лагідне небо,
Де смарагдом луги розфарбовує ніжна весна —
Там спочине душа, бо лишилось від мене до тебе
Тільки тисяча миль і засніжена шибка вікна.

* * *

Сніг щеза посірілий. Натужно
Вивільняється битий асфальт,
Перехожі бредуть по калюжах,
Занервовані важкістю пальт.

Темні хмари повзуть ешелонам,
Безкінечні, тяжкі, наче гріх...
Хоч засвітиться вечір неоном —
І йому не відбитись від них.

Та прокотиться громом знамення,
Запізніле зими каяття —
Талі води, сміливо-натхненні,
Віднесуть з вулиць бруд і сміття.

День оцей — наче пік перелому
До світанку, до золота нив.
Свіжим вітром розвіється втома...
Чуєш, світе? Ти знову ожив!

* * *

Маленька хатинка, що поряд із лісом,
Ховається в затишку древніх дубів.
А дощ опускає похмуру завісу —
Початок осінніх безрадісних днів.

Ховайся, хатинко, тримайся, хатинко,
Жени всі тривоги і думи сумні —
Ще золотом вкрита до ґанку стежинка,
Птахи ще з тобою, а не в чужині.

Чекай — ще повернеться бабине літо,
Надій візерунки сплетуть павучки.
І сонечко вийде, ласкаве і вмите,
Безхмарність небес заколишуть річки.

Хатинко маленька, хатинко самотна...
Життя йде по колу, й постукає знов
У вікна твої промінь лагідний квітня,
В долонях тримаючи вічну любов.

* * *

Німіють губи від жалю.
Душа моя — на латці латка.
І не продам, і не куплю
Оту любов, що на початку
Бентеги снів. А дотик рук,
Мов струм, пронизує все тіло...
Невідворотності розлук
Повір, коханий, не хотіла.
А кульки ртуті — наші дні —
Та й розкотились в різні боки.
Іржею осені мені
Встеляла доля хибні кроки.
...Під вечір свічку запалю
І відчиню ворота ночі.
Німіють губи від жалю,
А серце знов любити хоче!

* * *

Я ткала вечір ниткою думок,
Де будеш ти і яблука духмяні...
Та де ти є? Розтанув у тумані?
Я ткала вечір ниткою думок.

Я вишивала хрестиком любов,
Де будеш ти і маки полум'яні...
Ти ж знову розчиняєшся в тумані.
Я вишивала хрестиком любов.

Берізкам коси вечір золотить,
А на душі, мов у пустелі, голо.
Є я і ти. Та не зімкнути коло.
Берізкам коси вечір золотить.

На межі

Поміж ніччю і світанком, на межі,
Розійшлись по двох дорогах дві душі:
Чи то тісно було йти їм по одній,
Чи кохання викрав вітер-суховій.
Сито неба вже просіяло зірки...
А у хліба поодинці смак гіркий.
Не напиться кришталевої води —
Висиха в степу джерельце від біди.
А світанок не дрімає, вже встає,
В бубон сонця день насущний дзвінко б'є.
...Впали з неба на світанковій межі
Дві росинки, мов сльозинки, — дві душі.

* * *

За відлуннями болісних знань
Чути сміх твій. Радіти за себе.
Завмирать на порозі чекань...
Тільки як же далеко до неба!

* * *

Блукаю, блукаю у відчаї
Всю ніч павутиною снів...
Кохання, весною завітчане,
Чекає дощу твоїх слів.

* * *

Куйовдяться хмари бурштинові,
Фарбуючи в осінь ліси,
А літо туманів хустиною
Приховує зрілість краси.

Світанок-лебідь

Світанок-лебідь впливає біло
Рясним туманом. Чому ж неміло
Ти йдеш, коханий, — забув дорогу?
Туману пасма зв'язали ноги?

Розбудить місто трамваєм першим
І сонця промінь зігріє серце,
Та день-турбота несе неспокій.
Самотність-вечір. Відлуння кроків...

Світанок-лебідь відплинув біло,
А день та вечір нас розлучили.

* * *

Липневий дощ цілує ранок,
Дерева пестить і поля,
І свіжо вимитий світанок
Нам спрагли душі звеселя.

І те кохання, що всихало,
Розквітне буйно під дощем.
Вмовкає дощ, спливають хмари,
Стихає вслід сердечний шем.

Цвіти ж, любов благословенна,
Даруй з небес щасливий спів,
Хоча від тебе та до мене
Ще сто не пройдених шляхів.

* * *

Усі слова мої і всі мої вірші —
Як не було, як марево майнули,
І з кожним подихом самотньої душі
Ти глибше й глибше поринаєш у минуле.

Лиш спомини — мов кола на воді —
Сердець розбитих нетривкі оправи.
Й ховатись марно від зимових холодів,
Хоч травень розстелив, як ложе, трави.

І час настав прощення і прощань,
Його омили перші літні грози...
Жаль, оминула нас Господня длань...
Сміялась Доля і сушила сльози.

* * *

Що для тебе я є у твоєму житті?
Лиш піщинка, що впала під ноги.
Просто десь на далекій Небесній Путі
Ледь торкнулися наші дороги.

Що був ти у житті — за все те заплачу
Я ціною душевної муки.
І не буде нічого — ні слів, ні плачу,
Лиш одна незворотність розлуки.

* * *

Любити не можна. Забути? Чому?
Стривожене небо загляне у вічі.
А осінь в печалі, а осінь в диму,
І серце, як листя, впадає у відчай.

Жаринкою котиться серед трави,
Тьмяніє, холодне і майже не б'ється...
Колись же любило й жило між людьми
Моє нелюбов'ю поранене серце.

Згубилося зовсім в осіннім диму,
Хоч встигло іще під кінець прошептати:
— Любити не можна. Забути? Чому?
Та й стало з природою тихо вмирати.

* * *

Читаємо небо! Читаємо небо!
Там зорі вечірні нам пишуть вірші —
Про щастя і долю, про мене й про тебе...
Нема про кохання. Але ви пишіть!

Пишіть про весняну вируючу повінь,
Пишіть про квітучий ромашковий рай...
Як буде не вірш — хай напишеться повість
Про пісню і радість, що б'є через край.

...Важкі кілометри від мене до тебе:
Асфальт, бездоріжжя й розливи ріки...
Читаємо небо! Читаємо небо!
Там нові рядки уже пишуть зірки.

* * *

Висить годинник на стіні...
Що відміряє він щоднини?
Хвилини радості мені
І безнадійності години.

Світанок проситься у дім,
Туманом огортає ганок,
А в серці стомленім моїм
Глибока ніч... Ти де, мій ранок,

З пташиним щебетом з небес,
Із веселковими дощами?..
Було — з тобою. Зараз — без.
Лиш плачуть спомини ночами.

А гола гілка у саду
За новим одягом сумує...
Я той годинник підведу —
Хай знову радість подарує!

Обважнілий вересень

Обважнілий вересень вже сягає фінішу,
Розриває стрічку він дужими грудьми.
Обважнілий вересню, ти сьогодні вирішив,
Що пора до жовтня нам, ближче до зими.

Тільки вчора нібито половіло житечко
І всміхалось сонце нам в дзеркалі ріки...
За неznані обрії закотилось літечко
І все більш осінні в'яжуться думки.

Вузлики та й за вузликом... Думка, наче ниточка,
Безкінечно тягнеться в той далекий край,
Де палає молодість невмирущим світочем
І любові першої вічний водограй.

...Клен в тумані світиться, осінню уквітчаний,
І ставок під вербами стомлено заснув.
Відлетіла молодість золотою стрічкою...
Обважнілий вересню, дякую, що був!

* * *

Не зли мене. Не завдавай образи —
Вона пройшла, моїх печалей мить.
Я пропущу твої дошкульні фрази,
Як той тролейбус, коли нікуди спішить.

Не зли мене. Не діставай до денця
Душі, яка хоч трохи, та болить,
Бо від наруг закам'яніло серце...
Що розірвали — те уже не зшить.

Не зли мене. І йди собі подалі...
Тобі здавалось, що усе стерплю.
Не мій ти був в життєвім карнавалі.
Не хочу бачити. Не вірю. Не люблю.

* * *

Мовчиш. Мовчиш... Та, певно, так і треба.
Лиш кам'яніє серце — не болить.
Десь на ріку в зневірі впало небо
Й мене крилом торкнулося на мить.

А мудрий травень сніжно-білим цвітом
Мені шепоче: «Кинь печалі, кинь...
Прийде вже скоро яснооке літо
Й тебе обгорне в неймовірну синь».

І буде тепло, радісно, красиво...
Хай він мовчить — хіба ж то клином світ?!
Печалі кину й заживу щасливо,
Бо є ще сили на новий політ!

*Моя єдина
істинно*

Моїй Україні

Розтерзана, розхристана, до атомів зруйнована,
Моя єдина істино — Вкраїнонько горьована!

І за добро покарана, і бита-перебитая...
Здіймись увись над чварами, барвінком перевитая!

Уквітчана калиною, ти у борні звеличена,
Земля моя єдина, моя, не запозичена.

Розбий кайдани відчаю, розквітни диво-травами
І стань у ряд, як рівная, із вільними державами.

* * *

Стихли натовлені коні, вечір скотився у ніч.
Небо, неначе з долоні, сипле зірки врзнобіч.

Та козакові не спиться: спомини маминих рук,
Світла дитинства криниця в серці ведуть перегук.

Пахне борщем надвечір'я, літа сповільнений час...
Мама іде по подвір'ю, кличе вечеряти нас.

Бачиться знов козакові хата його край села,
В ріднім матусинім слові сила козацька зросла.

Завтра нам знову у битву — чуєш, коваль вже кує?...
Згадую, наче молитву, давнє дитинство своє.

* * *

Прокидайся, моя Україно,
Та звільнися від зла і наруг,
Щоби мова твоя солов'їна,
Наче пісня, лилася навкруг.

Прокидайся, моя Україно,
Чуєш, сурми зовуть на двобій?
Щоб була ти і вільна, й єдина
І багаті родили хліби.

Прокидайся, країно, від ночі —
Світлий день нам пора боронить,
Щоб не плакали мамині очі,
Щоб у мирі і щасті всім жить!

* * *

Як же це: в двадцять першім столітті
Брат на брата сокиру підняв?
Лиш скалічене мінами віття,
Лише біль щонайвищих октав.

Тільки юнь відлітає у небо,
В свій останній прощальний політ...
Гей, загарбники, що вам тут треба?
Чи ж вам мало своєї землі?!

Знайте, встане уся Україна
І сильнішою стане стократ —
Недоторкана, горда, єдина...
Начувайся, так званий наш брат!

Нічні материнські думки

Як ти, сину? Що там, на війні?
В мене серце затерпа від болю
І за тебе, і за всіх синів,
Що боронять нашу спільну долю.

Будь обачним, сину, та при тім
Будь безжальним до чужинців вражих...
Україна — це наш рідний дім,
Над усе її нам спокій важить!

Напиши, мій сину, хоч рядок...
Есемес чекаю я щоднини...
Я за вас молюсь, і дай вам Бог,
Щоб додому повернулися живими.

* * *

За які ж то смертельні гріхи
БТРами втопане жито
В теплу землю? Вмира від жаги,
Бо ж як сходило — мріяло жити,

Годувати птахів і людей,
Золотитись під неба блакиттю...
Та під шквальним вогнем батарей
Не судилося визріти житу.

І під траками танків чужих
Пшениці застогнали від болю —
Та ми звільнимось скоро від них,
Відіб'єм своє право на волю.

Україно! Колиско хлібів!
Ми за тебе горою всі стали
Проти підлих і злих ворогів,
Щоб не дати тебе на поталу.

Щоби наші безкраї поля
Більш не знали снарядів ворожих.
Україно, прекрасна земля,
Ми з тобою, і ми переможемо!

Сумна річниця

Вже рік в неспокої земля, вже рік в печалі Україна:
І заміновані поля, і замість хат — лише руїна.

І гинуть діти і батьки — найкращі наші гинуть люди...
Та поки йдуть чужі полки, ми захищать Вкраїну будем.

Підступний враже, пам'ятай: хоч ти і брешеш, і лукавиш,
Та мій єдиний рідний край ти на коліна не поставиш!

Хай наповзає танків рать, хай «Урагани» й «Смерчі» виють,
Ті, що прийшли нас «покарать», самі собі могилу риють.

Хай міномет скажений б'є, не залякати нас паскудам —
Ми захищаємо СВОЄ. Ми тут, ми є і завжди будем!

Квітень 2015

* * *

Нестримна осене, даруй нам миру,
Даруй життя — і в місті, і в селі...
Нехай кобзар візьме забуту ліру,
А в чистім небі линуть журавлі.

Щоб запах яблук плив у тихий вечір,
Спокійно спали діти і батьки,
Щоб страхи не обтяжували плечі,
Хай вороги всі згинуть на віки.

Куйовдить вітер знов пожовклі клени,
На пізніх травах — перша сивина...
Даруй нам миру, осене натхненна,
Щоб назавжди скінчилася війна!

Вересень 2015

* * *

То не маки у полях —
То краплі крові вздовж дороги,
І плаче росами земля
Від материнської тривоги

За тих синів, що йдуть на рать,
Йдуть проти кривди воювати,
Своїм життям ризикують,
Бо у біді Україна-мати.

А ворог нівечить лани,
Лихою силою гуляє...
Плече в плече ідуть сини —
Хай їм Господь допомагає!

Бо правда в світі лиш одна.
У правді цій ми всі єдині,
А вражій силі — гріш ціна...
Навіки СЛАВА УКРАЇНІ!

*На музыку
слова čekают...*

* * *

На Івана на Купала козака дівча чекало
Окрай поля.
Квітка папороті звала і дівчині обіцяла
Кращу долю.

На Івана на Купала по річці вінки спливали
За коханням,
Щоб вінок знайшов мій милий,
сильний,
статний
і красивий

На світанні.

На Івана на Купала козака в бій проводжала,
На війноньку...
Хоч було на серці гірко, та чекати буде вірно
Дівчинонька.

Козацька елегія

В осінній час, коли смеркає рано,
Сидить козак із кобзою в руках,
А дощ іде і давні ниють рани...
Його думки — у славних тих боях.

Торкнулись струн його ще сильні руки,
В коші затихли юні вояки.
Співа козак про болі і розлуки,
Про Україну, вільну на віки.

Про побратимів, що лягли на полі
У вічний сон у сивій ковилі.
Таку вони собі обрали долю:
Віддять життя за правду на землі.

Спадає ніч, шумлять дніпровські плавні,
Стихає дощ, осінній вітер дме...
Співа козак про дні минулі славні,
Та буде треба — шаблю знов візьме!

Десь заходить гроза

Десь заходить гроза.
На причілку ховається спека,
А із східних країв
Чорнохмарна іде небезпека
І на спокій полів
Наповза, наповза.

Зачаїлись серця
У чеканні грози, наче лиха,
А із неба зіниць
Вже скотилися сумно і тихо
Перші краплі дощу
Та й летять без кінця.

Хай би в тихих дощах
Та й розвіялись хмари зі сходу,
Заблукала гроза —
Бо козацькую кров проливають, як воду,
Молоді вояки
У боях, у боях.

Приспів:

А за хмарами, там, за хмарами —
Вороги іще не покарані,
Не покарані, не відкинуті —
Володять посягли Україною.
Та козацька сила в нас ще є,
Наше братство душ незборимеє,
Чорні хмари зла ми розвіємо,
Щоб Вкраїні навік бути вільною!

Березневий світанок

Дощем умита березнева ніч
Вже розбудила золотаве сонце,
І я спішу своїй весні навістріч,
Я відчиняю радості віконце.

Сонце, привіт! Сонце, привіт!
Дощ затихає на ранок,
Сяє весною оновлений світ...
Здрастуй, веселий світанок!

Іде світанок по моїй землі,
Вирує в небі пташок стоголосся,
Спішать додому клином журавлі —
Прийшла весна, і все в житті збулося!

Сонце, привіт! Сонце, привіт!
Дощ затихає на ранок,
Сяє весною оновлений світ...
Здрастуй, веселий світанок!

Про кохання

Сірий ранок ллється в сірий вечір,
Білий день згубився у степах,
Листопадом падає на плечі
Сум осінній, мов безкрилий птах.
Де вербичка задивилась в воду,
Дівчинонька йшла в самотині:
Про козацьку мріялось їй вроду,
Карі очі, стан його стрункий.

Стрілись очі сині й очі карі —
Ширий погляд душі зігрива...
І козак з дівчиною у парі,
І весела в березі верба.
Полилася пісня солов'їна
З двох сердець в щасливу синю даль
Про любов для них одну-єдину,
Що здолала осінь і печаль.

Приспів:

А небес дзвінкоголосся
Золотим дощем лилося
На колосся,
Сум розтанув у тумані
І пташки співали ранні
Про кохання.

Вересневі вітри

Світлий ранок юності
І роки у школі —
Першим крокам мудрості
Тут навчає доля.
Дівчинка за партою
І хлопчина поряд...
Біля школи вартою —
Клени і тополі.

І минають вересні,
Роки за роками...
Ось вже й не питаються
Дозволу у мами
Дівчинка за партою
І хлопчина поряд...
Клени — знову вартою,
Та ховають погляд.

Приспів:

Вересневі вітри
Коливають віти,
Вересневі вітри,
Сонечком зігріті...
В класі дівчинка й хлопчина
Розгубились без причини...
Тепла пам'ять шкільної пори —
Вересневі ласкаві вітри.

Проліски

З першим лагідним сонячним полиском
Набирає природа снагу:
Вже тендітні прокинулись проліски
І тремтять, по коліна в снігу...

Ви не бійтесь, мої синьоокії,
Що зриватимуть вас руки злі —
Ви цвітíte собі в мирі і спокої
І окрасою будьте землі.

А весна, ця весела бешкетниця,
Тільки платтям зеленим майне
Та й обличчям до літа повернётся —
Час цвітіння так швидко мине.

Приспів:

Ці милі ніжні проліски
Залишаться у снах.
Неначе синім променем
Зове мене весна.
Хай мчить планета в Космосі
Летить за роком рік...
Ці милі ніжні проліски —
Весняний оберіг!

А у небі зірочки...

А у небі зірочки розгубились —
Ми з тобою, милая, розлучились.
Місяць сумно позира з небокраю...
Ой навіщо я її так кохаю?
Місяць тихо покотивсь до світання,
Потемніло в небесах без кохання.
Направляю я коня до криниці:
Дай, криничко, козакові напиться —
Хай води крижаної відерце
Та й остудить гарячеє серце!
А на світі не прожить без кохання
І без нього не зійде зірка рання —
Тож збирайся, коню мій, в край далекий,
Чуєш, нас уже гукають лелеки.
Вирушаймо в путь нову на світанні,
Бо на світі не прожить без кохання.

Дощ

Сизі хмари птахами стокрилими
Безтурботно у небі пливуть,
Синяву вистеляючи килимом,
Для дощу прокладаючи путь.

Причаїлись розложисті яблуні.
У чеканні завмерли поля,
Бо лісами і луками спраглими
Жде дощів життєдайних земля.

Дощику, дощику, дощику рясненький!
Ти вмиваєш землю й небо,
Трави зелененькі.
Дощику, щедрий дощ, райдуг перевесла!
Розлилася по землі благодать небесна...

Розквітають луги аметистами
І смарагдами сяють гаї,
Голосами дзвінкими і чистими
Раді дощ привітать солов'ї.

Сонце лагідно знову всміхається
Крізь блакитну небесну емаль —
Для любові земля прокидається
І втікає за обрій печаль.

Дощику, дощику, дощику рясненький!
Ти вмиваєш землю й небо,
Трави зелененькі.
Дощику, щедрий дощ, райдуг перевесла!
Розлилася по землі благодать небесна...

Татові долоні

Спогади дитинства, синє-синє небо...
На коліна тато брав мене до себе.

І гойдались зорі, і зникали болі,
Відганяли лихо татові долоні.

Татові долоні — ніжні, сильні, теплі.
Татові долоні, в пам'яті воскреслі.

А в садку без тебе дозрівають вишні...
Чом так рано, тату, ти цей світ залишив?

Татові долоні — ніжні, сильні, теплі.
Татові долоні, в пам'яті воскреслі.

Татові долоні згадую ночами...
Чом пішов так рано від мене й від мами?

Підросли онуки, посивіли скроні,
Та живуть у серці татові долоні.

Татові долоні — ніжні, сильні, теплі.
Татові долоні, в пам'яті воскреслі.

Чорнобильська зона

Злітає лелека, злітає лелека,
А думи печальні від болю ячать,
Бо треба летіти із Зони далеко,
Та як залишити своїх лелечат?
А він пам'ята день весняний веселий
І віру свою у безхмарне життя —
Гніздо будував біля тої оселі,
Де люди щасливі, де мати й дитя.

Чорнобильська зона, чорнобильська зона —
Отруйне повітря, отруйна вода...
Чорнобильські дзвони, чорнобильські дзвони —
Упала на світ рукотворна біда.
Чорнобильська зона...

Дерев віковічних скалічене гілля...
Лиш відблиск тривоги в пустому вікні...
І плаче дощами страждення довкілля,
І квітів своїх не впізнати весні.
Злітають лелеки, злітають лелеки,
На крилах несуть свої думи сумні —
Бо треба летіти із Зони далеко
І гнізда звивати їм на чужині.

Чорнобильська зона, чорнобильська зона —
Отруйне повітря, отруйна вода...
Чорнобильські дзвони, чорнобильські дзвони —
Упала на світ рукотворна біда.
Чорнобильська зона...

Осіння, але не сумна пісня

Розсівала осінь іній на покоси,
Повнилися бурштином поле і ліси,
І тумани вербам розплітали коси —
В них губився спомин літньої краси.
Золотаві тіні на зелене впали,
Десь у синім небі — клином журавлі...
А кохані очі щось засумували —
Хазяйнує осінь знову на землі.

Не печалься, мила,
Бо ще сильні крила,
Полум'я у серці,
Обрії ясні...
І тебе я, мила,
Підніму на крила,
Віднесу, кохану,
Знову до весни.

А по всьому місту парасольки квітнуть —
Ми йдемо у осінь під холодний дощ,
Та в душі кохання сяє вічним світлом
І весною віє від знайомих площ.
Не здається осінь, шиє жовті сукні
І лякає білим маревом снігів.
Довгі темні ночі та дощі підступні —
То й засумували очі дорогі.

Не печалься, мила,
Бо ще сильні крила,
Полум'я у серці,
Обрії ясні...
І тебе я, мила,
Підніму на крила,
Віднесу, кохану,
Знову до весни.

Дівоче кохання

Закружляли-заіржали
Коні воронії
Та понесли в край далекий
Дівочі надії.

Гірко плаче дівчинонька,
Долю проклинає,
Соловейко в темнім гаї
Її утішає:

— Не плач, не плач, дівчинонько,
Та й не буде згуби —
Як закінчиться війнонька,
Вернеться твій любий.

...Визирає місяць повний,
Зорі в небі сяють,
А герой-козак з любов'ю
Дівку пригортає:

— Синьоока моя мила,
Дочекалась з битви,
Бо злякались ворожі сили
Щирої молитви.

Захищало козаченька
І вночі, і зрання,
Вберегло його серденько
Дівоче кохання.

Не заходьте, хмари грізні,
Із чужого краю...
А вуста дівочі ніжні
Шепчуть: «Я кохаю!»

Дівчина-весна

Сонце з хмарами в небі змагається —
І блакить переможно сія,
Світлий ранок землі прокидається
Й розквіта Україна моя!

Я — дівчина-весна, я — дівчина-весна,
Закохана у небо і у пісню,
У золоті поля, Чумацький вічний шлях
І мову солов'їну українську!

Лине пісня, ніби чайка, на просторі,
Дослухаються до неї журавлі
І квітками віддзеркалюються зорі
В тихих плесах на моїй святій землі...

Перші проліски, небом забризкані,
Край дороги всміхнулись мені —
Це кохання, гаряче і істинне,
Я у рідній знайшла стороні.

Я — дівчина-весна, я — дівчина-весна,
Закохана у небо і у пісню,
У золоті поля, Чумацький вічний шлях
І мову солов'їну українську!

Лине пісня, ніби чайка, на просторі,
Дослухаються до неї журавлі
І квітками віддзеркалюються зорі
В тихих плесах на моїй святій землі...

В споконвічній ковилі...

Пісні на музику Олександра Калашника

Моя земля

Там, де вечір росами
Кличе сни покосами,
Де зірки сполохані,
В світ краси закохані —
Сум пливе над луками
І любов з розлуками...
Та втішає серце пісня солов'я —
Це свята моя земля.

Приспів:

Нехай плывуть пісні над Україною,
І радість у душі цвіте калиною,
На добро і щастя серце окриля...
Хай нас Бог благословля!

Де козацькі спомини,
Там народ незломлений,
Там любов високая
Ввись злітає соколом,
І завжди єдині ми
З ненькою-Вкраїною.
І втішає серце пісня солов'я —
Це свята моя земля.

До верби над річкою
Йде весна завітчана,
Дні несе веселії
Над містами й селами,
А там, де околиця,
Степ хлібами повниться!
І втішає серце пісня солов'я —
Це свята моя земля.

Перелаз

(Слова: Наталії Бідненко і Олександра Калашника)

Заглядає у віконце
Вишня весняна,
Ой дівчино, моє сонце,
Чом ідеш одна?

Приспів:

Ой не світи, місяченько,
На той перелаз...
Вийди, вийди, дівчинонько,
До мене хоч раз.

А ти знову пройдеш мимо,
Серденько болить.
Усміхнись мені, дівчино,
Зупинись на мить.

Приспів

Щедре літо промайнуло
В пісні солов'я...
Може, ти мене забула,
Дівчино моя?

Приспів

За віконцем осінь бродить,
В чубі сивина...
Де ж моя дівчина ходить,
Казка весняна?

Приспів

Ой гуляли коні...

Ой гуляли коні воронії
По росі в світанковій імлі,
В серці степу неньки-України,
В споконвічній ковилі.

Свисну я до коника прудкого:
— Друже коню, ти мій вірний брат,
Відвези козака молодого
До далекого села.

Там живе собі одна дівчина,
Русокоса, гарна та струнка...
Полонила синіми очима
Щире серце козака.

Цокотять копита скраю ночі,
Скраю снів досвітньої землі,
І сумні в чеканні сині очі,
Тане сум у ковилі.

Сонечко встає, не забарилось,
І відлуння завмира підков —
Бо козак з дівчиною зустрілись,
Розцвіла свята любов!

Козацька

За дорогами — ніч,
За порогами — Січ,
Шлях Чумацький веде в майбуття,
А у давні віки
Та й зійшлись козаки,
Щоб боротись за краще життя.
Довгий тягнеться шлях —
Зберігає в віках
Він козацької слави сліди:
Від турецьких вояк,
Від татарських ватаг
Захищали народ від біди.
Та козацька кров
Просинається знов,
Шабля скаче сама до руки —
Україну свою
Відстояти в бою
Наші славні зійшлись козаки.
І клубиться туман...
Кличе нас отаман —
На дніпровських порогах борня...
Щоб Вітчизну свою
Захистити в бою,
Гей, козаче, пришпорюй коня!

Приспів:

Дорога в'ється вдаль,
Віносять сум-печаль
Води вічної ріки...
Хай вирує доля,
Та козацька воля —
Воля, славна на віки!

Журавлик

Скільки є всього на білім світі —
Ріки, гори і чудові квіти,
Та окраса рідної землі —
Величаві птахи — журавлі.

Промайнуло швидко щедре літо,
Журавлям у вирій час летіти,
І журавлик юний перший раз
Залиша краї свої і нас.

Приспів:

Летять по небу журавлі, летять у вирій,
Несуть з собою теплих днів блакитні мрії...
І лине спів сумний понад полями...
Сумує гай, сумую я за журавлями.

У людей з птахами різні долі,
Є свої і радощі, і болі.
Крізь вітри осінні весну кличу,
А у небі журавлі курличуть.

Ти пробач, журавлику мій милий,
Що з тобою не лечу у вирій...
Та минуть сумні зимові сни —
Разом дочекаємось весни!

Приспів

Джерельце

В зелен-лузі б'є джерельце,
В ньому чистая вода,
Наберу води відерце,
Моя доля молода.
В небі сонечко всміхнеться,
В серці стихне давній щем...
І струмочок розіллється
Шедрим ручаєм.
Не жалій мені, джерельце,
Кришталевої води...
Полонив дівоче серце
Гарний хлопець молодий!
Як за гаєм сонце сяде –
Нас удвох покличе шлях.
І кохання, і розрада
У твоїх очах!
Будуть роки швидкоплинні
Знову мчати навздогін,
Та моя любов єдина –
Малиновий вічний дзвін.
В зелен-лузі б'є джерельце,
Вдалині шепоче гай,
Що в дівочім ніжнім серці
Веселковий рай.

Приспів:

Між вербами, між травами
Тече струмок швидкий,
Блакиттю цвіту радує
Барвінок молодий.
І піснею веселою
Дзвенить любов моя,
Летить містами, селами...
Яка щаслива я!

В темну нічку...

(Слова: Наталії Бідненко і Олександра Калашника)

Приспів:

В темну нічку ясні зірки,
Я твоєї торкнуся руки,
Щоб співати дзвінких пісень –
Так зустрінемо новий день.
А навколо цвіте весна,
Ти, дівчино, така одна!
Темна нічка несе любов,
Щоб з тобою зустрітись знов.
Ой спочину біля річки,
Де зелена верба,
Там по воду йшла Марічка,
Гарна дівка молода.
Синя стрічка у косі, ой-ой-ой,
Білі ніжки у росі, ой-ой-ой,
У відеречку вода... ой-ой-ой,
Гарна дівка молода, о-о.

Приспів

Ой гуляє вітер в гаю,
Тане серце у вогні,
Я на нічку все чекаю,
Темні ночі навесні.
Соловейко тьох-тьох-тьох, ой-ой-ой,
А з тобою ми удвох, ой-ой-ой,
Моя радість і біда, ой-ой-ой,
Гарна дівка молода, о-о.

Приспів

Ой спочину біля річки,
Де зелена верба,

Там по воду йшла Марічка,
Гарна дівка молода.
Синя стрічка у косі, ой-ой-ой,
Білі ніжки у росі, ой-ой-ой,
У відеречку вода... ой-ой-ой,
Гарна дівка молода, о-о.

Приспів

Ой піду ярмом...

Вітер в полі піснею співає,
Розвіває вуса козаку,
На козака дівчина чекає,
Що йому припала до смаку.

Приспів:

Ой піду ярмом до джерельця,
Там, де б'є чистая вода,
Підійде дівчина, гарно усміхнеться,
Ой весела, молода.

Соловейко ніжно заспіває
Про кохання пісню чарівну...
Ой, моя дівчино чорноброва,
Я тебе до серця пригорну.

Приспів

Усміхнеться небо зорепадом,
Подарує пригорщі тепла...
Там, де двоє йшли весняним садом,
Місячна доріжка пролягла.

Приспів.

Новорічні свята

Тече життя задумлива ріка —
Весни цвітіння, осені багаття...
Прийшла зима, весела і дзвінка,
Вдягає землю в білосніжне плаття.

Ведуть сніжинки вічний свій танок,
А рік Новий нас кличе до ялинки,
Де серпантин та іграшок вінок
І дощика сріблясті павутинки.

Приспів:

Новорічні свята, новорічні свята,
Зелень хвої і здійснені мрії...
Україна моя в дні такі розцвіта,
Дітлахи і дорослі радіють.
Новорічні свята, новорічні свята...
Сипле сніг на дерева і хати.
І радіє душа, і душа розквіта
І назавжди лишається в святі.

Всміхнулись зорі з висоти небес,
А на вікні - морозні візерунки...
В ці дні ми всі чекаємо чудес,
Щоб Дід Мороз приносив подарунки!

І прагнуть душі щастя і добра,
Надійних друзів, щирого кохання.
Йде новорічна щедрая пора —
Нехай же всі збуваються бажання!

Приспів

Молитва за Україну

Під синім небом білими снігами
Чи полем в золотавих колосках —
Я йду життям. Від першослова «мама»
До поцілунків перших на вустах.

Життя мене і пестило, і било,
І торувало непростий мій шлях —
Моя земля мене благословила,
Моя земля, прославлена в віках!

Я йду життям. Бурхливим, загадковим,
Беру уроки мудрості й краси...
Землі віддячу тихим щирим словом,
Що п'ю сльозу світанкову роси,

Що знаю грози і багаті ниви,
Що знаю радість, знаю і біду...
Я в цій багатогранності щасливий.
Іде життя. І я життям іду.

...

Горить моя свіча нетлінна,
Горить вона в лих і переможні дні,
А я молюсь за Україну,
Щоб розцвітала завжди навесні.

ЗМІСТ

<i>Спрага зболеної душі</i>	3
Знак на любов	5
Моя єдина істино...	61
На музику слова чекають...	71
В споконвічній ковилі...	86

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

НАТАЛІЯ БІДНЕНКО

ЯКБИ НЕ ТИ...

Редактор: О.Ф Кердіваренко

Літературний редактор: С.М. Янчуков

Верстка: В.В. Сорокін

Обкладинка: Роман Бідненко

Зверстано та надруковано в ТОВ «Центрально-Українське видавництво»

Україна, 25006, м. Кропивницький, вул. Тараса Карпи, 69.

Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції

від 15.12.2011 р., серія ДК №4234

Підписано до друку 19.09.2016. Формат 60х84 1/16

Папір офсетний. Гарнітура Forum.

Друк ризографічний. Ум. друк. арк. 5,6

Наклад 300 примірників. Замовлення 315